

ния а утрѣ на другия царь. „По този начинъ“, каз а Г-нъ М. С. Пирочанецъ, „ний само си губѣхми драгоцѣнното врѣме и се излагахми на подсмиванието както на тѣзи на които се подлизвахми, тѣй и на тѣзи върху които викахми“.

Но, както, въ началото съ удоволствие констатирахми, лъжливостѣта на това наше положение е наченала вече да се съглѣжда. Това пѣкъ съглѣждане е породило мисълта за съюза на Балканскитѣ народи, която у насъ живо е поета.

И тѣй, самата идея за съюза съвсѣмъ е здрава и на всѣкиго логически ясна. Балканскитѣ народи трѣбва да се сдружатъ за да можтъ да станатъ на свои крака и да се освободятъ, съ съединена сила, отъ влиянието на извѣстни велики сили, понеже това влияние имъ е било до сега чрѣзмѣрно фатално, а днесъ заплашва и самото имъ съществувание.

Но макаръ идеята и да е несъмнѣнно здрава и логически ясна, самото нейно осъществление е задача твърдѣ сложна и заплѣтена, та за това и твърдѣ тѣжка за разрешаване. Защото ако се иска щото съюза напълно да отговаря на испѣкналата потрѣба, тогазъ той би трѣбвало да обеме всичкитѣ народи на полуостровѣтъ, та и Румѣнитѣ, които въобще не му принадлежатъ спорѣдъ географическото си положение. Съюзѣтъ слѣдъ това би трѣбвало да опрѣдѣли правата и длѣжноститѣ на всѣкой народъ и да има такава форма, щото въ същностъ да може да носи на знамето си надписѣтъ: Единъ за всички, всички за едного. При опрѣдѣляванieto пѣкъ правата и длѣжноститѣ на отдѣлнитѣ народи въ съюза не би трѣбвало никому отъ тѣхъ да се направи несправедливостъ, и на първо мѣсто би трѣбвало да се осигури сегашната територия на държавитѣ на полуостровѣтъ, утвърдена било отъ давнешно, било отъ скорошно мнѣло. Съюзѣтъ би трѣбвало по начало да приеме да не се облѣга на никаква велика сила; туй би имало и тѣзи практическа страна, че отъ други страни би се правили по-малко спѣнки на неговото сформирование.

Още по-вече, съюзѣтъ трѣбва, чрѣзъ добрѣ наредена организация, до толкова да укрѣпне, щото останѣла Европа, освѣнъ Русия и Австрия, да може да има надѣжда въ него и поднора, като работи, поне съ най-голѣмо безкористие, за дефинитивното уреждане на Источния Въпросъ, който не обема само Балканский Полуостровъ. нито само онѣзи земи